

Inhoud:

Dierbare zoon.....	7
'Leren' en werken.....	9
De Achterhoek	23
Roeping?.....	32
Van Alles Wat.....	39
Niet alles gaat vlekkeloos.....	51
Van odeur naar geur	65
Kaas enzovoort.....	77
Kaasboer	89
Het snackfiasco	92
Weer aan de slag.....	98
Failliet	103
Tijd delen.....	124
Zijwegen.....	133

Tennissen en foute ballen	142
Op café	150
Verhuisd en verguisd	153
De omgekeerde wereld	160
EMS, PTT en KPN	166
De Kaasspecialist.....	178
Bijstand.....	183
Calbona	192
Ten laatste.....	204

Dierbare zoon

In de 'Dikke van Dale' staan verschillende uiteenzettingen voor het woord Baan. Voor mij betekent het: *Betrekking, werkkring, baantje*. Maar een betere omschrijving zou in mijn geval zijn: *Weg die een voortbewegend lichaam aflegt*.

Ik heb lang nagedacht over het nut van mijn verklaringen, want is het zo interessant om 80 banen te hebben gehad in een werkzaam leven van ongeveer vijftig jaar? Het antwoord is niet aan mij. Dat ligt bij u, de lezer.

Voor mij is het gehad hebben van zoveel verschillende banen een ervaring geweest die bij veel mensen verschillende emoties teweeg heeft gebracht. Enerzijds heb ik geen spijt, anderzijds heb ik mij vaak gegeneerd voor de reacties van anderen, in het bijzonder die van mijn lieve 'dierbare' vader. Ik schrijf *dierbare* tussen aanhalingstekens, want zo duidde hij mij vaak aan naar anderen. Ik was in zijn ogen een mislukkeling en pas op zijn veel te late sterfbed heeft hij toegegeven dat *ik toch wel meeviel*...¹

Ik was toen al eenenzestig jaar zijn enige zoon.

Ouders kunnen hun kinderen van alles meegeven om het leven te doorstaan. Maar ze kunnen ook zoveel invloed hebben op het leven van hun nakroost dat deze levenslang getraumatiseerd zijn. In mijn geval heeft de invloed van mijn jeugd me tot een rusteloos mens ge-

¹ Zie 'Hij valt toch wel mee'. ISBN: 978-94-91254-79-6

maakt. Ik ga hier niet vertellen wat die invloed was, want daar heb ik in andere boeken over geschreven, alleen dat mijn vader een zo negatief beeld van mij had, al voor ik de leeftijd had dat ik ergens voor ter verantwoording kon worden geroepen, dat mij dat altijd alles heeft laten doen met een blik over mijn schouder om te zien of datgene wat ik nu weer deed misschien wél zijn goedkeuring kon krijgen.

Het vreemde is, en dat heb ik pas veel en veel later ontdekt, terwijl het er eigenlijk altijd al was, maar ik het verblind door streefdrang nooit kon zien – dat mijn dierbare vader zelf helemaal niet zo succesvol was. Hij was ooit in een administratief baantje gerold via zijn broer en dat heeft hij in verschillende hoedanigheden een leven lang volgehouden. Eerst in dienst van een uitbouterig type, later zogenaamd als eigenaar. Na zijn pensionering kwam uit dat hij wel vele tienduizenden guldens aan overnamekosten had betaald, maar nooit de eigenaar was geworden op papier, dus kreeg hij van zijn vijfenzestigste tot aan zijn dood op bijna eenennegentigjarige leeftijd alleen maar AOW. En we weten allemaal dat dit geen rijkdom betekent.

Dag succesvolle man die een voorbeeld voor zijn mislukte zoon wilde zijn.

Hij moest uit zijn huis, dat gekocht was met een hypotheek die niet meer op te hoesten was. Een paar jaar later verliet zijn vrouw, mijn moeder, hem.

Dat had ze veel eerder moeten doen vanwege een lang en liefdeloos huwelijksleven.

Dag succesvolle man die een voorbeeld voor zijn mislukte zoon wilde zijn!

‘Leren’ en werken

Laat ik beginnen bij mijn begin, althans daar waar het werken betreft.

In het laatste jaar van de lagere school hielp ik dagelijks onze melkboer. Met paard en wagen reed hij door de straten van onze en de naastgelegen wijken, en vanaf een uur of vier ‘s middags, tot aan het eind, zo rond half acht, was ik daarbij. Dan de woensdagmiddagen en de zaterdagen. Dat was mijn eerste echte werkervaring, want het was écht werken. Sjouwen met een grote mand met flessen melk, vla, yoghurt, pakjes boter en margarine en dat tot in de keuken die zelden op de begane grond was. Dan nog even een schaal met eieren nabrengen of een kan met ‘losse’ melk.

Aan het eind van de week kreeg ik een rijksdaalder en die gaf ik spontaan aan mijn moeder, die dat in die tijd goed kon gebruiken. Ik had niets nodig dat ik niet van haar kon krijgen... geestverzielende Nintendo’s en al die andere rommel bestonden nog niet.

Toen ik nog op de Ulo zat, waar ik maar matig presteerde omdat ik er ongemotiveerd naartoe had gemoeten – ik wilde liever naar een school waar mijn toen al aanwezige creativiteit tot ontplooiing had kunnen komen – werkte ik voor en na schooltijd bij een groenteman. Ook de vakanties werden daar werkend doorgebracht. Daarnaast bracht ik kranten rond en op de donderdagavonden de VARA-gids. Na een jaar hield ik het bij deze jood-

se uitknijper voor gezien en ging bij zijn concurrent werken. Bij de eerste kreeg ik drie gulden voor een volle week werk, bij de tweede tien. Dat was slim van die man, want ik werkte als een paard en aangezien ik bij alles wat ik in mijn leven gedaan heb altijd een vrolijke kerel was (naar buiten toe), bracht hem dat ook succes bij de klanten. Want laten we eerlijk zijn, niets werkt meer stimulerend dan een vrolijke bediening.

Naast mijn vaste verdiensten was er ook altijd een gezellige aanvulling in de vorm van fooi, want mijn vrolijke dienstvaardigheid werd gaarne beloond met een dubbel-tje of een stuiver. Al was het een cent geweest, ik was er altijd dankbaar voor. Het was een uiting van waardering en die had ik zo verschrikkelijk nodig.

In de vakanties mocht ik 's morgens vroeg mee naar de markt. Rond vier uur reden we dan met de kleine vrachtwagen naar het Noordplein, waar alle verse groenten en fruit lagen opgesteld. Na de inkopen was daar het ritueel van koffiedrinken in een van de rokerige kroegjes die rondom dat plein lagen. Ik was een kind en voelde me een echte vent tussen al die ruige kerels in hun manchesterbroeken. Na de koffie en het grotemannengepraat gingen we naar de winkel, die een straat verder lag dan mijn ouderlijk huis. Alle vers gekochte handel werd naar binnen gesjouwd en uitgestald. Als dan de winkel opening om 8 uur was ik net zo trots op de uitstalling als mijn baas. Dan moest er groente schoongemaakt worden, zoals spruitjes en andere koolsoorten. Helpen deed ik het liefst, maar dat mocht maar zelden. Ik was per slot van rekening nog maar een jaar of dertien, veertien en kinderarbeid was ook toen al verboden.